

det, fik den Sikkerhed i Livsforfikkingspolicer eller andre Effecter, der er at faae. Det har stedse været Skik og Brug i Finantsministeriet, og jeg finder det ikke saq forfæstligt eller forunderligt, at det har været bemyndiget til at tage Sikkerhed for Laan eller Forskud af Statskassen; desuden har det stedse været med Maadehold, at Finantsministeriet har gjort denne Regel gjældende. Ved Folk, som staae paa lavere Indtægter, og hvis Gjæld er stor i Sammenligning med de Uddrag, som kunne skee paa den, vil jeg indrømme, at man ikke kan anvende denne Regel; med Hensyn til saadanne er man gaaet frem efter et administrative Skjon i ethvert Tilfælde, som jeg vil haabe, staaer sin Prøve, naar Statsrevisorerne have undersøgt denne Sag, hvilket det er bekendt, at de for Storfedelen allerede have. Naar den ærede Rigsdagsmand nu siger, at man skal indskrænke sig til at tage Noget maanedlig, saaledes som Loven af 30te Juli f. A. foreskriver, og saa lade det komme anderpaa, naar Vedkommende dør, hvorvidt man behøver eller ikke behøver at estergive Gjælden, fordi der maaskee Intet er, at holde sig til i hans Bo, skal jeg gjøre opmærksom paa, at jeg her ikke vil nævne noget vist af de foreliggende Tilfælde, men et ganske almindeligt Tilfælde. Det kan meget let være Tilfældet, at en Mand, der skylder 5,000 Rbdlr. til Statskassen, ikke vil forpligte sig til at taale noget Uddrag i sin Pension eller Gage, for at betale maanedlig af paa denne Gjæld; hvad skal saa Statskassen gjøre? Faae Dom over ham og gjøre Execution? — Men, naar den gjør Execution, er dette kun forsaavidt fordeeltigt som Vedkommende har Noget, hvori der kan gjøres Execution, og ikke andre private Creditorer komme til, som bewirke, at Embedsmanden erklærer sig fallit. Det er kun en simpel juridisk Betragtning, jeg anstiller, men jeg troer, den er praktisk. Derimod er det vel muligt, at den selvsamme Embedsmand, som man ikke kan, og som man er sig selv bevidst ikke ad Strenghedens Bei at kunne udrette Noget med, vilde, naar man nedsætter Fordringen fra 5 til 2 eller 1,000 Rbd. forpligte sig til at taale et maanedligt Uddrag i sin Pension eller Gage, for at betale sin Gjæld.

Saaledes stiller Sagen sig for mig i det enkelte Tilfælde, og jeg troer derfor, at den ærede Rigsdagsmand har været paa det Uklare, naar han har meent, at der i den Henseende var nogen Illusion i Lovudkastet. De enkelte Tilfælde fremtræde iøvrigt efter en omhyggelig Behandling af hver enkelt Deel af Sagen, saaledes som de forelagte Actstykker, naar man ellers vil værdiges at gjøre sig bekendt med dem, noksom vise.

Tsherning: Nei, jeg er, ved hvad den høitærede Finantsminister har yttret, paa ingen Maade kommen til Erkjendelse af, at jeg har været uklar. Jeg er tværtimod kommen til den fulde Anerkjendelse, at enten er den høitærede Finantsminister endnu selv uklar, eller ogsaa stiller han frem for os Noget, som han ikke selv kan troe paa. Den høitærede Minister kan saaledes umuligt troe paa, at Thinsget skulde med ham deeltage i at nedsætte en Gjæld fra 3,000 Rbd. til 1,000 Rbd. i Henshold til de forskjellige Betragtninger, der gjøre sig gjældende, dels med Hensyn til, at adskillige Embedsmænd ikke have ventet at komme til at tilbagebetale de dem tilstaaede Forskud, og dels med Hensyn til, at deres forlegne Stilling kræver Nedsættelse. Tager nu Statskassen Sikkerhed i en saadan Embedsmands Indbo, for at kunne gjøre Indførsel hos hans efterladte Kone eller Børn efter hans Død, er saadant Pant vistnok neppe i Statskassens Lary; Sligt burde aldrig staae i Statskassens Bøger, det er en Contract af den Art, at den aldrig burde gjøres gjældende. Det maa den ærede Minister vist indrømme. Jeg veed meget godt, at der findes en stor Deel Mænd, hvis Rigdom bestaaer i, at de skyldes Saameget bort, at Ingen kan faae Noget ud af dem med nogen Tvang (Munterhed), og at rykke nogle Hundrede Rbd. mere ud af den Slags Folk i deres fortvarige Liv nu, da de ere gamle, er ikke værd. Man maa heller lade Gjælden staae hen for den Art Folk, hvad enten Ulykken har nedtrykt dem eller Uredelighed har ødelagt dem. Lad os ikke træde i et Contractsforshold til dem, som sætter Redelighedens Stempel paa dem; men de derimod, som have virkelig Trang dertil, som have en virkelig Ret til at kræve Estergivelse, lader os igjen